

Sygn. akt VII U 552/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2022 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Michalska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 26 września 2022 r. w Warszawie

sprawy M. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wysokość zadłużenia z tytułu składek

na skutek odwołania M. L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 17 stycznia 2022 r.

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 552/22

UZASADNIENIE

M. L. w dniu 17 lutego 2022 r. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Inspektoratu W. P. z dnia 17 stycznia 2022 r. i wniosła o jej zmianę poprzez umorzenie postępowania w całości. Odwołująca zarzuciła przedmiotowej decyzji naruszenie art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych wskutek niezasadnego przyjęcia, że wystąpiła podstawa do uznania, że odwołująca jest dłużnikiem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie zdrowotne. W uzasadnieniu odwołująca wskazała, że w spornym okresie miała zawieszoną działalność gospodarczą, zatem płatnik składek ubezpieczeniu nie podlega od dnia zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej aż do dnia poprzedzającego dzień, w którym działalność zostanie wznowiona. Zawieszenie działalności skutkuje również brakiem obowiązku odprowadzania składki na ubezpieczenie zdrowotne. Wobec powyższego zdaniem odwołującej zaskarżona decyzja powinna zostać zmieniona (odwołanie, k. 3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie wniosł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Organ rentowy wskazał, że M. L. w okresach od 1 stycznia 1999r. do 21 października 2001r. i od 9 stycznia 2013r. do 14 czerwca 2017r. prowadziła działalność gospodarczą. Organ rentowy podniósł, że na podstawie art. 46 ust. 1 ustawy systemowej odwołująca się była zobowiązana według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów, rozliczać oraz wpłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy. W związku z niewywiązaniem się z tego obowiązku na jej koncie powstało zadłużenie z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie zdrowotne. Wobec powyższego dnia 18 stycznia 2022 r. płatnikowi została

przesłana decyzja określająca wysokość zadłużenia w tytułu nieopłaconych składek, która została odebrana w dniu 20 stycznia 2022r.

W dniu 21 lutego 2022r. do Zakładu wpłynęło odwołanie od przedmiotowej decyzji, w którym M. L. podniosła, że miała zawieszoną działalność gospodarczą zatem płatnik składek nie podlega ubezpieczeniu. Organ rentowy odnosząc się do zarzutu z odwołania, stwierdził, że na koncie płatnika nie zaewidencjonowano dokumentów zgłoszeniowych świadczących o zawieszeniu działalności gospodarczej. Zapisy na koncie płatnika dotyczące prowadzenia działalności gospodarczej są zgodne z Centralną Ewidencją i Informacją o Działalności Gospodarczej. W celu ustalenia czy w spornym okresie M. L. prowadziła działalność wszczęto postępowanie wyjaśniające.

Po zakończeniu ww. postępowania ustalono, że okres prowadzonej działalności przez płatnika jest zgodny z zapisami na koncie oraz z Centralną Ewidencją i Informacją o Działalności Gospodarczej, w której brak informacji o zawieszeniu, o którym informuje odwołująca. Jednocześnie w okresie 11/2013 - 11/2014 odwołująca rozliczała zleceniobiorców, a dokumenty rozliczeniowe wysyłała elektronicznie do 5/2015, a następne dokumenty zostały złożone za 8/2015 i 6/2017. Ww. dokonała rozliczeń z tytułu działalności za lata 2013 - 2017.

Również z informacji Naczelnika Urzędu Skarbowego z dnia 14 kwietnia 2022r. wynika, że M. L. figuruje w bazie ww. urzędu jako osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą od 9 stycznia 2013r. do 14 czerwca 2017r. i odwołująca nie zgłaszała zawieszenia prowadzenia działalności gospodarczej. Ponadto M. L. wykazała przychody z pozarolniczej działalności gospodarczej za lata 2013-2017.

W przypadku nieopłaconych należności wykazanych na dokumentach rozliczeniowych przesyłanych do Zakładu, jest on zobowiązany do pobierania składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy. Konto rozliczone zostało z uwzględnieniem zaewidencjonowanych dokumentów rozliczeniowych, zgłoszeniowych oraz dokonanych wpłat, a na podstawie powyższych można stwierdzić, że M. L. figurowała w ewidencji osób prowadzących działalność gospodarczą i zobowiązana była do opłacania składek. Od nieopłaconych w terminie składek należne są od płatnika składek odsetki za zwłokę na zasadach i w wysokości określonych w ustawie Ordynacja Podatkowa (odpowiedź na odwołanie, k. 5-6 a.s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. L. prowadziła działalność gospodarczą pod firmą (...) pod nr REGON (...) i NIP (...) od 1 stycznia 1999r. do 31 października 2001r. i od 9 stycznia 2019r. do 14 czerwca 2017r. W powyższych okresach M. L. została zgłoszona do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego. M. L. wykazała przychody z pozarolniczej działalności gospodarczej za lata 2013-2017 (wydruk z CEiDG, dokumenty ZUS dotyczące zgłoszenia do ubezpieczeń i wyrejestrowania płatnika składek, informacja z dnia 14 kwietnia 2022r. od Naczelnika Urzędu Skarbowego w O. – nienumerowane karty a.r.).

Pismem z 26 lipca 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Inspektorat W. P. zawiadomił M. L. o wszczęciu postępowania w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne znak: (...). Dnia 6 września 2018r. zostało wystawione zawiadomienie o zakończeniu postępowania dowodowego, znak: (...). Korespondencja nie została odebrana, jednak zgodnie z przepisami kodeksu postępowania administracyjnego została uznana za doręczoną (zawiadomienia z dnia 26 lipca 2018r. i 6 września 2018r. – nienumerowane karty a.r.).

Po zakończeniu postępowania Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał decyzję w dniu 17 stycznia 2022 r., mocą której stwierdził, że M. L. jest dłużnikiem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie zdrowotne za okres od grudnia 2013 r. do czerwca 2017 r. Zadłużenie z tego tytułu wynosi 5.384,16 złotych natomiast wysokość należnych odsetek za zwłokę naliczonych na dzień wydania decyzji wynosi 2.598,00 złotych. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy powołał się na treść art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych wskazując, że płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy. Zgodnie zaś z art. 32 w/w ustawy do składek na ubezpieczenie zdrowotne w zakresie ich poboru,

egzekucji, wymierzania odsetek za zwłokę i dodatkowej opłaty, przepisów karnych, dokonywania zabezpieczeń na wszystkich nieruchomościach i prawach zbywalnych dłużnika oraz stosowania ulg i umorzeń stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenia społeczne. Organ rentowy podniósł, że płatnik składek M. L. nie dopełniła obowiązku określonego w art. 46 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, w związku z tym działając na podstawie art. 83 ust. 1 ww. ustawy określono wysokość zadłużenia z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne (decyzja z dnia 5 maja 2022 r. – nienumerowane karty a.r.).

M. L. odwołała się od wskazanej decyzji, podnosząc, że w spornym okresie prowadzona przez nią działalność gospodarcza była zawieszona. Sąd zarządzeniem z dnia 7 czerwca 2022r. udzielił stronie odwołującej 21- dniowego terminu na ustosunkowanie się do stanowiska ZUS i zgłoszenie wniosków dowodowych pod rygorem pominięcia ich w dalszym toku postępowania (zarządzenie z 7 czerwca 2022r., k. 9 a.s.).

M. L. nie zgłosiła żadnych wniosków dowodowych i nie ustosunkowała się do doręczonej jej odpowiedzi organu rentowego na jej odwołanie.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy oraz aktach rentowych. Zdaniem Sądu, powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie M. L. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Inspektoratu W. P. z dnia 17 stycznia 2022 r. jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Rozpoznanie sprawy w analizowanym przypadku nastąpiło na posiedzeniu niejawnym. Taką możliwość daje art. 148¹ § 1 k.p.c. (Dz. U. z 2021r., poz. 11), który przewiduje, że sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, Sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W przedmiotowej sprawie okoliczności istotne w sprawie zostały wyjaśnione i ostatecznie ustalone poprzez dowody przeprowadzone na posiedzeniu niejawnym. Nie było więc potrzeby wyznaczania rozprawy, tym bardziej że strony o to nie wnosiły. W tych okolicznościach Sąd na podstawie powołanego przepisu ocenił, że wyznaczenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy i wydanie rozstrzygnięcia na posiedzeniu niejawnym.

Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się do rozstrzygnięcia, czy zasadnie zaskarżoną decyzją organ rentowy stwierdził, że M. L. posiada zaległości w opłacaniu składek na ubezpieczenie zdrowotne za okres od grudnia 2013r. do czerwca 2017r.

Zgodnie z art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2021r. poz. 423), zwanej dalej ustawą systemową, płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy. Nadto, stosownie do treści art. 47 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, płatnik składek przesyła w tym samym terminie deklarację rozliczeniową, imienne raporty miesięczne oraz opłaca składki za dany miesiąc, nie później niż:

- 1) do 10 dnia następnego miesiąca – dla osób fizycznych opłacających składkę wyłącznie za siebie,
- 2) do 5 dnia następnego miesiąca – dla jednostek budżetowych i samorządowych zakładów budżetowych;

3) do 15 dnia następnego miesiąca – dla pozostałych płatników.

Na podstawie art. 32 ustawy systemowej, do składek na ubezpieczenie zdrowotne w zakresie: ich poboru, egzekucji, wymierzania odsetek za zwłokę i dodatkowej opłaty, przepisów karnych, dokonywania zabezpieczeń na wszystkich nieruchomościach, ruchomościach i prawach zbywalnych dłużnika, odpowiedzialności osób trzecich i spadkobierców oraz stosowania ulg i umorzeń stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenia społeczne.

Wskazać również należy, że zgodnie z treścią art. 46 ust. 1 zd. 2 ustawy systemowej, w przypadku opłacania składek po terminie płatnik składek obowiązany jest do obliczenia i zapłaty odsetek za zwłokę, przy czym odsetki te obliczane są od dnia następującego po dniu upływu płatności składek (art. 23 ust. 1 cyt. ustawy). Na mocy delegacji art. 49 ust. 1 cytowanej ustawy, szczegółowe zasady i tryb postępowania w sprawach rozliczania składek uregulowane zostały rozporządzeniem Rady Ministrów z 18 kwietnia 2008 roku w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania w sprawach rozliczania składek, do których poboru jest zobowiązany Zakład Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2008, Nr 78, poz. 465 ze zm.).

Kwestie związane z podleganiem przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym, tj. emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu normują przepisy art. 6 i art. 12 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Ubezpieczeniem chorobowym osoby te obejmowane są dobrowolnie na swój wniosek (art. 11 ust. 2 ww. ustawy). Jak wynika natomiast z treści art. 17 powołanej ustawy, obowiązek zapłaty składek powstaje z mocy prawa. Płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, rozliczać oraz opłacać należne składki za dany miesiąc kalendarzowy. Zgodnie zaś z treścią art. 23 ust. 2 ustawy, od nieopłaconych w terminie składek należne są od płatnika składek odsetki za zwłokę na zasadach i w wysokości określonych w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa. Osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą składki na ubezpieczenia społeczne finansują w całości z własnych środków oraz sami obliczają składki i przekazują je co miesiąc do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Składki te stają się natomiast wymagalne w terminie ich płatności niezależnie od tego, czy zostały prawidłowo rozliczone i wskazane w deklaracji rozliczeniowej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 8 kwietnia 2010 r., III AUa 1157/09). Przepisy powołanej ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w sposób precyzyjny i jednoznaczny określają terminy, do których istnieje obowiązek złożenia deklaracji i zapłaty składek. Wynika z nich, że po upływie wskazanego terminu płatności występuje stan obiektywny, od którego wierzyciel może żądać spełnienia świadczenia. Termin płatności oznacza datę powstania zaległości składkowej i to niezależnie od tego, na ile prawidłowo został wykonany przez płatnika obowiązek wskazania podstawy wymiaru i opłacenia należnej składki. W tym miejscu przytoczyć należy poglądy judykatury, zgodnie z którymi obowiązek zapłaty składki we właściwej wysokości ciąży na płatniku składki i nie może on się z tego obowiązku zwolnić (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 października 2006 r., III AUa 797/06). Obligatoryjność opłacania składek na ubezpieczenia społeczne dotyczy bowiem wszystkich płatników składek. Ryzyko zaś związane z prowadzoną działalnością ponosi przedsiębiorca zarówno w trakcie jej prowadzenia, jak i po jej zakończeniu.

Zgłoszenie do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych rodzi obowiązek opłacania z tego tytułu należnych składek. Obowiązek opłacania składek wynika z faktu podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, ewentualnie z faktu dobrowolnego przystąpienia do ubezpieczeń. W przypadku osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą dobrowolnie można podlegać ubezpieczeniu chorobowemu. W myśl art. 13 pkt. 4 powołanej ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w brzmieniu obowiązującym od dnia 20 września 2008 r. obowiązek ubezpieczenia trwa - od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. Ustawodawca przewidział także możliwość zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej na okres od 1 miesiąca do 24 miesięcy poprzez dodanie art. 14a obowiązującego od dnia 20 września 2008 r. do ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. z 2018 r., poz.107 ze zm.). Zgodnie natomiast z art. 46 ust. 1 ww. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, płatnik składek jest

obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy.

W realiach rozpoznawanej sprawy składki zostały wymierzone z tytułu prowadzenia przez odwołującą M. L. działalności gospodarczej. Kwestią zasadniczą dla oceny, czy wymierzenie tych składek było uzasadnione, było więc przesądzenie faktu wykonywania działalności przez M. L.. Obowiązek ubezpieczenia społecznego osoby prowadzącej działalność gospodarczą wynika bowiem z przepisów prawa i nie jest uzależniony od woli ubezpieczonego lub organu rentowego.

Istnienie wpisu w ewidencji działalności gospodarczej nie przesądza o faktycznym prowadzeniu takiej działalności, ale prowadzi do domniemania prawnego w rozumieniu art. 234 k.p.c., według którego osoba wpisana w ewidencji jest traktowana jako prowadząca działalność gospodarczą. W razie sporu o podleganie ubezpieczeniom społecznym przez wspólnika spółki cywilnej to odwołujący się powinien wykazać nieprowadzenie tej działalności. Domniemanie takie może być obalone, ale wymaga to przeprowadzenia przeciwdowodu. Przeprowadzenie przeciwdowodu obciąża stronę twierdzącą o faktach przeciwnych twierdzeniom wynikającym z domniemania (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 11 stycznia 2005 r., I UK 105/04, OSNP 2005 Nr 13, poz. 198; z dnia 25 listopada 2005 r., I UK 80/05, OSNP 2006 nr 19-20, poz. 309; z dnia 30 listopada 2005 r., I UK 95/05, OSNP 2006 nr 19-20, poz. 311). W konsekwencji ciężar dowodu wykazania nieprowadzenia działalności gospodarczej (art. 6 k.c.) spoczywa na ubezpieczonym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2007 r., III UK 133/06, OSNP 2008 nr 7-8, poz. 114).

Sąd Okręgowy po przeanalizowaniu stanu faktycznego sprawy doszedł do wniosku, że ubezpieczona M. L. w okresie od dnia 9 stycznia 2013r. do 14 czerwca 2017r. działalność tę prowadziła, a zatem podlegała ona z tego tytułu ubezpieczeniom społecznym, a co za tym idzie – zobowiązana była do opłacania składek na te ubezpieczenia, zaś obowiązkowe podleganie ubezpieczeniom emerytalno-rentowym skutkuje podleganiem ubezpieczeniu zdrowotnemu. Sąd miał na uwadze twierdzenia odwołującej się o zawieszeniu prowadzenia działalności gospodarczej. Podkreślenia wymaga przy tym, że niezgłoszenie zawieszenia prowadzenia działalności gospodarczej, bądź brak jej wyrejestrowania rodzi domniemanie, że jest ona prowadzona. To domniemanie można jednak obalić dowodząc, że pomimo niezgłoszenia zawieszenia działalności nie była ona prowadzona. Ciężar jednak udowodnienia takiego faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.), czyli w tym przypadku na odwołującej.

W ocenie Sądu Okręgowego, odwołująca nie udowodniła, że nie prowadziła działalności gospodarczej we wskazanym okresie. Odwołująca nie przedstawiła żadnych dowodów na okoliczność, że działalność nie prowadziła w spornym okresie. Wskazanie jedynie w odwołaniu, że działalność była zdaniem odwołującej w tym okresie zawieszona jest niewystarczające. Nie przedstawiła ona bowiem na tę okoliczność żadnych dokumentów w toku postępowania sądowego czy w postępowaniu przed organem rentowym. Tymczasem to ją obciążał obowiązek dowodzenia w tym zakresie. Sąd Okręgowy po przeanalizowaniu decyzji, przy uwzględnieniu stanu faktycznego sprawy doszedł do wniosku, że organ rentowy wydał ją zasadnie, jak też rozstrzygnięcie zostało oparte na prawidłowych przepisach ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że ubezpieczona w okresach wskazanych w treści zaskarżonej decyzji, tj. na od grudnia 2013 roku do czerwca 2017 roku działalność tę prowadziła, a zatem podlegała ona z tego tytułu ubezpieczeniom społecznym, a co za tym idzie zobowiązana była do opłacania składek na te ubezpieczenia. Świadczy o tym przede wszystkim informacja od Naczelnika Urzędu Skarbowego w O., w której wskazano, że odwołująca wykazała przychody z pozarolniczej działalności gospodarczej w złożonych zeznaniach o wysokości osiągniętego dochodu, poniesionej straty PIT-36 za lata 2013-2017. Ponadto z informacji z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej wynika, że działalność M. L. była nieprzerwanie prowadzona od 9 stycznia 2013 roku do 14 czerwca 2017 roku, co zgodne jest również z złożonymi do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych dokumentami dotyczącymi zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych i wyrejestrowania z nich. Powyższe dowody jednoznacznie wskazują na prowadzenie przez odwołującą działalności w spornym okresie. Ponadto zostały one wydane przez uprawnione podmioty i nie zostały zakwestionowane skutecznie przez odwołującą. Należy także podkreślić, że sąd udzielił odwołującej się 21-dniowego terminu na zgłoszenie wniosków dowodowych, czego strona nie dokonała i nie przedstawiła żadnych dowodów potwierdzających przedstawione przez nią w treści odwołania twierdzenia. Odwołująca miała możliwość

ustosunkowania się do stanowiska organu rentowego i wykazania prawdziwości jej twierdzeń w postępowaniu sądowym, jednak nie skorzystała z tej możliwości.

Dlatego też Sąd uznał, że brak jest podstaw do tego, żeby w tym zakresie kwestionować stanowisko ZUS. W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji. Sąd przyjął, że w rozpatrywanej sprawie zarówno wysokość zaległości z tytułu należności składkowych, jak i podstawa ich naliczenia, została udowodniona przez organ rentowy i nie została przez M. L. skutecznie podważona. Odwołująca nie kwestionowała wysokości zaległości z tytułu należności składkowych.

Z uwagi na powyższe Sąd ocenił zaskarżoną decyzję jako zgodną z prawem, co doprowadziło do oddalenia odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.